

Divna veličina tog jednostavnog gesta ima veću snagu da zadrži je-

dinstvo Crkve negoli toliki protivni znakovi da ga razore.

HENRI DE LUBAC

S francuskoga preveo:
ŽARKO BRZIC

IZJAVA KATOLIČKIH BISKUPA JUGOSLAVIJE O CELIBATU

Još prije par godina napisi o celibatu i njegovoj krizi bili su prava senzacija. Danas je to postala »obična stvar« vjerskog i profanog tiska. Celibat se ozbiljno stavlja u pitanje. Crkva ga se, međutim, ne misli i ne želi odreći. Papa je u svojoj enciklici o celibatu i ponovno u sve češćim izjavama rekao svoju. Pa ipak, stvar se uzgibala i teško joj je vidjeti sve posljedice. Očito, više se ne može prolaziti šutke uz to pitanje. Naši su biskupi, 18. veljače 1970. dali svoju izjavu. Donosimo važnije točke.

Povodom pisanja štampe o svećeničkom celibatu u Rimokatoličkoj Crkvi mi biskupi Jugoslavije smatramo se obvezanima po svojoj savjesti dati slijedeću izjavu našoj javnosti.

Ostajemo u punoj vjernosti i dosljednosti uz nauku II vatikanskog sabora o celibatu. Iskrena srca i s punim povjerenjem u naše svećenike usvajamo razloge kojima Papa Pavao VI kao Petrov nasljednik i vrhovni Pastir cijele Crkve tumači opravdanost i vrijednost svećeničkog celibata u svjetlu Evanđelja i koncilске nauke.

Priznajemo da pitanje celibata nije dogmatsko pitanje već pitanje crkvene discipline, ali čvrsto vjerujemo da je tu disciplinu Crkva uzakonila vođena Duhom Svetim za dobro svoga duhovnog poslanja. Kad ističemo osobitu vrijednost celibata, ne podcjenjujemo time nipošto svetost ženidbe niti vrijednost žene, jer i tu se ostvaruje Božja misao, već naglašavamo da je celibat u Crkvi trajna prisutnost Kristova primjera na koji Duh Sveti poziva za to odabrane da budu svjedočanstvo i ispunjenje potpunog dara cijele ljudske osobe Bogu i braći ljudima.

Poznate su nam i poteškoće koje pojedini svećenik može imati u celibatu. To mogu biti teške osobne drame, kad svećenik trpi osamljenost i hladno nerazumijevanje svoje sredine, ali opće dobro Crkve upućuje na to da ukidanje obvezatnog celibata ne bi bilo podesan lijek za pojedinačne tragedije, jer bi bilo na veliku štetu cijele zajednice.

Iskustvo Rimokatoličke Crkve unatoč pojedinačnih odstupanja potvrđuje da celibat oslobađa svećenika kako bi se mogao posve predati Isusu Kristu za spasenje ljudi, da cijelim srcem i potpunim darivanjem svoje osobe i života naviješta Radosnu vijest: Tim darom svećenik umnaža i svoju životnu radost. Svećenik je svojim celibatom, kaže Koncil, »živi znak onog budućeg svijeta koji je po vjeri i po ljubavi već prisutan, u kojem se sinovi uskrsnuća neće udavati ni ženiti« (PO, br. 16). Svećenik je svojim celibatom poziv mladima i primjer oženjenima da ostvaruju svoju ljudsko dostojanstvo živeći svaki u svom staležu u duhu evanđeoske čistoće.

Najdublji motiv zbog kojega stojimo uz zakon obvezatnog celibata jesu interesi Božjega Kraljevstva prihvaćeni s potpunom ljubavlju prema Kristu i Crkvi. Celibat shvaćen kao cjelovito predanje ljudske osobe Isusu Kristu i njegovu djelu zbog Kraljevstva Božjega ima svoje puno opravdanje i razumijevanje samo u svjetlu vjere. Što je vjera dublja to se više razumije vrijednost

celibata kao svjedočanstva ljubavi prema Bogu i braći ljudima. Što je dublja vjera, to je velikodušnija ljubav. Svećenik je pozvan da bude čovjek najnesebičnije ljubavi. Stoga Pavao VI u svom pismu državnom tajniku kardinalu Villotu, koje je objavljeno 4 veljače ove godine, piše: »Ponovno i neumorno treba naglašavati: evandeoske vrijednosti mogu biti shvaćene samo u vjeri, molitvi, pokori, ljubavi, ne bez borbe odricanja, a kadkada — bilo je tako u životu Krista i apostola — ne bez ismijavanja i prezira od strane svijeta.«

Odlučno otklanjamo neke motive zbog kojih se stavlja celibat u pitanje jer nisu do kraja domišljeni u svim svojim posljedicama. Uvjereni smo da te motive ne prihvaća ni velika većina svećenika, koji sigurno žele ostati vjerni, ni većina vjernika, koji sigurno žele imati nesebične i velikodušne svećenike. Ti motivi mogu biti vrlo dvosmisleni, često suviše zemaljski. Kad se celibat stavlja u pitanje, onda je to znak da su mnoge druge vrijednosti u Crkvi stavljene u pitanje, onda je to znak da postoji više težnja prema silaženju na široke putove negoli velikodušnost da se uspinje strmom stazom u život (Mt 7, 13—14).

BISKUPI JUGOSLAVIJE

TAJNA RIJEČI

Stojim pred NEIZMJERNIM. Priklanjam Mu se neizmjerljivim molitvenim dubinama srca. Zahvaćam prostore tišine, Mir i bezgraničnost. Gubim osjećaj prostora. Osjećaj vremena. Duša kao da prozire tijelo, prosijava u daljine. U dimenziji netvornog u kojoj je Vječno i Beskrajno — jedno.

»U početku bijaše Riječ«.

Riječ se preporađa, obnavlja u ljudskom pokušaju odjeka da osmisli ljubav. Bez zvuka. Bez akustične slike govornog napora s bojom izgovorene želje... Želja je disanje misli. Misao — ljubav: uranjanje i izranjanje u nedokučivim dubinama Smisla. Riječi.

U Tvoju smo riječ ugrađeni. Izrasli iz temelja Prapočetka. Utjelovljeni kroz iskru Božanske energije što se razdragala u prostoru svoje ljubimice duše.

Bože! Stvoritelju! Duša se razgibala u prostranstvima Riječi. Tvoja je duša molitva. I diše u odrazu Ljubavi kojemu nije potreban ljudski govor.

Moj Bog. Stvoritelj. Nedokučiva Riječ širi smisao u materiji tijela. Ozvučuje ga u dušu. Umjetnik se pretapa u tvar svoga glazbala.

Ja nemam riječi, Gospodine. Ja se odričem svojih sitnih, beznačajnih ljudskih riječi. Ja ne mislim svoje riječi.

Dišem u prostorima Riječi.

Riječ, koja je rodila dušu, daje joj dimenziju svoje vječne neizmjernosti, svoje neizmjerne vječnosti. Kao molitvu. Vraćanjem u Praljubav.

Vječna Misli, u Tvom odrazu ja nemam misli, ja ne mislim svoje misli.

Vječna Riječi, ja nemam riječi. U božanskoj ozvučenosti Smisla ja bivam jedan vid Tvojih nedokučivih, neiscrpljivih sadržaja. Ja prozirem Ljubav. A Ljubav je plamen nespontan obličjem. Vatra guta oblik preobražavajući ga u sjaj. Tvoje Riječi.

* * *

MOLIM. Sa srcem i umom. Duša poetski raspjevana zahvaća najdalji, najviši domet svoje želje. Biva molitva. Bog uranja i izranja u glazbi duše. Ima li uzvišenijih prostora nadahnuća od relacije: Bog i ja? Moje »ja« u klimi Božjeg ozračja misli Božje misli, čuti Božji život, miče se i diše...

* * *

ON — i ja: Tvorac moje duše ukorijenjen u srcu.

Izrastao iz nedosjetnih dubina predanosti. Kao Križ.

Drvo u nezaustavljenom rastu do neba htijenja — nad zemljom što strepi od Otkrivenja koje priželjkuje.